ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 7ης Ιουνίου 1988 *

Στην υπόθεση 20/85,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundessozialgericht προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Mario Roviello

και

Landesversicherungsanstalt Schwaben,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του παραρτήματος VI, μέρος Γ, παράγραφος 15, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους G. Bosco, πρόεδρο τμήματος και προεδρεύοντα, O. Due και J. C. Moitinho de Almeida, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, K. Κακούρη, R. Joliet, T. F. O'Higgins και F. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο Mario Roviello, αναιρεσείων της κύριας δίκης, εκπροσωπούμενος κατά την έγγραφη διαδικασία από τους K. Leingärtner και W. Elsner και κατά την προφορική διαδικασία από τον K. Leingärtner, μέλη της νομικής υπηρεσίας του Deutscher Gewerkschaftsbund Kassel,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

— το Landesversicherungsanstalt Schwaben, αναιρεσίβλητο της κύριας δίκης, εκπροσωπούμενο από τον W. Wanders, μέλος του διοικητικού του συμβουλίου,

— το Συμβούλιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενο από τον νομικό του σύμβουλο G. Peeters,

— το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τον Francesco Pasetti Bombardella, jurisconsultus του Κοινοβουλίου, και τον Johann Schoo, μέλος της νομικής του υπηρεσίας,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο Norbert Koch, επικουρούμενο από τον Bernd Schulte, Max-Planck-Institut für ausländisches und internationales Sozialrecht, Μόναχο,

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση, όπως συμπληρώθηκε μετά την προφορική διαδικασία της 8ης Απριλίου 1987,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Οκτωβρίου 1987,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με Διάταξη της 28ης Νοεμβρίου 1984, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 24 Ιανουαρίου 1985, το Bundessozialgericht υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, τρία προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία της παραγράφου 15 του μέρους Γ του παραρτήματος VI του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73), όπως έχει τροποποιηθεί με τον κανονισμό 2000/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 1) (εφεξής: παράγραφος 15).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς που έχει ως αντικείμενο την άρνηση του Landesversicherungsanstalt Schwaben (Ταμείου Κοινωνικής Ασφαλίσεως της Σουηβίας) να χορηγήσει στον Roviello, αναιρεσείοντα της κύριας δίκης, σύνταξη λόγω επαγγελματικής αναπηρίας.

3 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι το άρθρο 1246 του γερμανικού κώδικα κοινωνικών ασφαλίσεων (Reichsversicherungsordnung) ορίζει ότι σύνταξη λόγω επαγγελματικής αναπηρίας χορηγείται στον ασφαλισμένο: α) του οποίου η απασχόληση ή δραστηριότητα πριν από την επέλευση του κινδύνου υπέκειτο σε υποχρεωτική ασφάλιση επί 36 τουλάχιστον από τους 60 τελευταίους μήνες· β) ο οποίος έχει συμπληρώσει ως ασφαλισμένος περίοδο αναμονής 60 τουλάχιστον μηνών και γ) του οποίου η βιοποριστική ικανότητα έχει μειωθεί, σε σχέση με το επάγγελμα που ασκούσε μέχρι τότε, τουλάχιστον κατά το ήμισυ.

4 Όσον αφορά τη διαπίστωση περί μειώσεως της ικανότητας προς εργασία, έχει διαμορφωθεί ένα σύστημα κατατάξεως των ενδιαφερομένων με σκοπό την απασχόλησή τους σε άλλες εργασίες. Έχουν καθοριστεί τέσσερις κατηγορίες εργαζομένων, ήτοι: α) εργοδηγός ή ιδιαίτερα εξειδικευμένος εργάτης, β) ειδικευμένος εργάτης, γ) εκπαιδευμένος εργάτης και δ) ανειδίκευτος εργάτης. Είναι δυνατόν να προβληθεί άρνηση χορηγήσεως συντάξεως λόγω επαγγελματικής αναπηρίας σε περίπτωση που η ανικανότητα του αιτούντος είναι τέτοια, ώστε να είναι λογικώς δυνατόν να του ανατεθεί εργασία εμπίπτουσα στην κατηγορία που είναι αμέσως κατώτερη αυτής στην οποία ανήκει το επάγγελμα που είχε μέχρι τότε ασκήσει. Αν η ανικανότητα του αιτούντος είναι τέτοια ώστε να μην μπορεί να του ανατεθεί παρά μόνο εργασία άλλης κατηγορίας εκτός της αμέσως κατώτερης ή να μην μπορεί να απασχοληθεί σε καμιά εργασία, τότε του χορηγείται σύνταξη.

5 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι αυτό το σύστημα κατατάξεως υποχρέωσε συχνά τους αρμόδιους γερμανικούς ασφαλιστικούς φορείς να πραγματοποιούν δυσχερείς και παρατεταμένες έρευνες στη χώρα καταγωγής, προκειμένου να προσδιορίσουν την ακριβή φύση των επαγγελματικών προσόντων που επικαλούνταν οι διακινούμενοι εργαζομένοι που καθίσταντο ανάπηροι ενώ εργάζονταν στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Αποτέλεσμα των δυσχερειών αυτών υπήρξε η προσθήκη, με τον κανονισμό 2000/83, της παραγράφου 15 στο μέρος Γ του παραρτήματος VI του κανονισμού 1408/71. Η εν λόγω παράγραφος 15 είναι διατυπωμένη ως εξής:

« Όταν, για το δικαίωμα συνταξιοδότησης λόγω επαγγελματικής ανικανότητας [αναπηρίας] ή λόγω γενικής ανικανότητας προς εργασία ή για το δικαίωμα συνταξιοδότησης εργατών ορυχείων λόγω ελάττωσης της ικανότητας άσκησης του επαγγέλματος του ανθρακωρύχου ή για το δικαίωμα συνταξιοδότησης ανθρακωρύχου λόγω επαγγελματικής ανικανότητας ή γενικής ανικανότητας προς εργασία και σύμφωνα με τη γερμανική νομοθεσία καθοριστικής σημασίας είναι το επάγγελμα που ο εργαζόμενος άσκησε μέχρι τότε, λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό αυτού του δικαιώματος

μόνο οι επαγγελματικές δραστηριότητες που υπόκεινται στην υποχρεωτική ασφάλιση και ασκούνται υπό τη γερμανική νομοθεσία. »

6 Ο Roviello, ιταλός υπήκοος, εργάστηκε, σύμφωνα με τις δηλώσεις του, ως εργάτης τοποθετήσεως πλακιδίων από το 1960 μέχρι το 1974 στην Ιταλία, όπου υπαγόταν ως μισθωτός σε σύστημα υποχρεωτικής ασφαλίσεως και όπου εργάστηκε κατόπιν ως ανεξάρτητος επαγγελματίας. Στη συνέχεια μετέβη στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, όπου εργάστηκε με διακοπές από τις 4 Μαΐου 1976 μέχρι τον Ιούνιο του 1980, υπαγόμενος σε σύστημα υποχρεωτικής ασφαλίσεως. Έτσι, συμπλήρωσε στη χώρα αυτή 48 μήνες εργασίας υποκείμενης σε υποχρεωτική ασφάλιση. Μετά την απόρριψη του αιτήματός του για συνταξιοδότηση λόγω επαγγελματικής αναπηρίας, ο αναιρεσείων προσέφυγε στη γερμανική δικαιοσύνη, αλλά το Landessozialgericht έκρινε ότι ο ενδιαφερόμενος δεν διέθετε, κατά τη γερμανική νομοθεσία, δίπλωμα τεχνίτη τοποθετήσεως πλακιδίων ούτε είχε ασκήσει τη δραστηριότητα αυτή αδιαλείπτως· επομένως, δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ειδικευμένος εργάτης, αλλά έπρεπε απλώς να του αναγνωριστεί η ιδιότητα του εκπαιδευμένου εργάτη. Βάσει του προαναφερθέντος συστήματος κατατάξεως, ο αναιρεσείων μπορούσε να παράσχει εργασία ανειδίκευτου εργάτη, η οποία υπάγεται στην κατηγορία που είναι αμέσως κατώτερη αυτής του εκπαιδευμένου εργάτη, και κατά συνέπεια δεν μπορούσε να αξιώσει τη χορήγηση συντάξεως. Ο Roviello άσκησε αναίρεση ενώπιον του Bundessozialgericht.

7 Κρίνοντας ότι από τη διαφορά ανέκυπταν προβλήματα ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου, το Bundessozialgericht ανέστειλε τη διαδικασία έως ότου το Δικαστήριο αποφανθεί επί των εξής προδικαστικών ερωτημάτων:

« 1) Πρέπει, για την αναγνώριση του δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως λόγω επαγγελματικής ανικανότητας [αναπηρίας], η παράγραφος 15 του μέρους Γ του παραρτήματος VI του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2000/83 (ΕΕ L 230 της 22.8.1983, σ. 1) και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 (ΕΕ L 230 της 22.8.1983, σ. 6), να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το επάγγελμα που ασκούσε μέχρι τότε ο ασφαλισμένος είναι καθοριστικής σημασίας μόνο όταν οι περίοδοι ασφαλίσεως που είναι αναγκαίες για την κτήση του δικαιώματος αυτού έχουν συμπληρωθεί στο πλαίσιο επαγγελματικών δραστηριοτήτων μόνο για τις οποίες υφίσταται υποχρεωτική ασφάλιση κατά τη γερμανική νομοθεσία;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: εφαρμόζεται η διάταξη αυτή ακόμα και στις περιπτώσεις στις οποίες ο κίνδυνος επήλθε πριν από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού αυτού (1η Ιουλίου 1982);

3) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα: συνάγεται από τη διάταξη αυτή ότι το μη αναγνωρισθέν ακόμη δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως που απορρέει από την επέλευση του κινδύνου αυτού πρέπει να περιοριστεί στην περίοδο πριν από την έναρξη της ισχύος της (1η Ιουλίου 1982); »

8 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς η επίμαχη εθνική νομοθεσία, τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας και οι παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

9 Πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί ότι, όπως επισήμανε και το Bundessozialgericht, η παράγραφος 15 προστέθηκε στον κανονισμό 2000/83 αφού είχε προηγουμένως υποβληθεί, τόσο στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή όσο και στο Κοινοβούλιο, πρόταση η οποία δεν την περιείχε. Επομένως, η παράγραφος 15 προστέθηκε από την Επιτροπή των Μονίμων Αντιπροσώπων, η οποία τελικά τροποποίησε έτσι αυτό το κείμενο που είχε εγκρίνει το Κοινοβούλιο· το τροποποιηθέν αυτό το κείμενο ψηφίστηκε από το Συμβούλιο χωρίς να υποβληθεί εκ νέου στο Κοινοβούλιο. Ο αναιρεσείων της κύριας δίκης υποστηρίζει ότι εξαιτίας του γεγονότος αυτού η εν λόγω διάταξη εκδόθηκε κατά παράβαση ουσιώδους τύπου και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρη.

10 Δεδομένου ότι με τις υποβληθείσες στο Δικαστήριο παρατηρήσεις τέθηκε το ζήτημα αν η παράγραφος 15 συμβιβάζεται με το άρθρο 51 της Συνθήκης ΕΟΚ, το ζήτημα αυτό επιβάλλεται να εξεταστεί πρώτο.

11 Ο αναιρεσείων της κύριας δίκης υποστηρίζει ότι η παράγραφος 15 είναι ανίσχυρη, καθόσον πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι για τον καθορισμό του δικαιώματος για συνταξιοδότηση λόγω επαγγελματικής αναπηρίας λαμβάνεται υπόψη μόνο η απασχόληση για την οποία υφίσταται ασφάλιση στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, πράγμα που την καθιστά ασυμβίβαστη με το άρθρο 51 της Συνθήκης. Όσον αφορά, ειδικότερα, την περίοδο αναμονής που, όπως προαναφέρθηκε, αποτελεί προϋπόθεση για την κτήση του δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως, η προϋπόθεση αυτή έχει ως αποτέλεσμα να λαμβάνονται υπόψη μόνο οι περίοδοι ασφαλίσεως που έχουν συμπληρωθεί σε απασχόληση διεπόμενη από τη γερμανική νομοθεσία.

12 Αντιθέτως, το Landesversicherungsanstalt Schwaben, αναιρεσίβλητο της κύριας δίκης, και η Επιτροπή ισχυρίζονται ότι η παράγραφος 15 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εφαρμόζεται μόνο για τον προσδιορισμό του επαγγέλματος που έχει ασκηθεί μέχρι τώρα από τον ενδιαφερόμενο και ότι ο προσδιορισμός αυτός πρέπει να γίνεται αποκλειστικά βάσει της ασκηθείσας στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εργασίας.

13 Η ερμηνεία που υποστηρίζει ο αναιρεσείων της κύριας δίκης δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, η παράγραφος 15, όπως είναι διατυπωμένη, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, όταν η φύση των επαγγελματικών προσόντων που έχουν αποκτηθεί προηγουμένως αποτελεί, κατά τη γερμανική νομοθεσία, το κριτήριο για την κτήση δικαιώματος επί συντάξεως λόγω επαγγελματικής αναπηρίας ή επί οποιασδήποτε άλλης από τις συντάξεις που αναφέρονται στην παράγραφο αυτή, για τον προσδιορισμό αυτών των προσόντων λαμβάνονται υπόψη μόνο οι δραστηριότητες που υπόκεινται σε υποχρεωτική ασφάλιση και έχουν ασκηθεί υπό τη νομοθεσία αυτή.

14 Επομένως, τίθεται το ζήτημα αν η παράγραφος 15, ερμηνευόμενη κατ' αυτόν τον τρόπο, συμβιβάζεται με το άρθρο 51 της Συνθήκης. Εν προκειμένω, πρέπει να παρατηρηθεί, όπως επανειλημμένα έχει δεχτεί το Δικαστήριο, ότι ο κανόνας της ίσης μεταχείρισης δεν απαγορεύει μόνο τις εμφανείς δυσμενείς διακρίσεις που στηρίζονται στην ιθαγένεια, αλλά και όλες τις συγκεκαλυμμένες μορφές δυσμενούς διακρίσεως, οι οποίες, με την εφαρμογή άλλων κριτηρίων διακρίσεως, καταλήγουν στην πράξη στο ίδιο αποτέλεσμα.

15 Εντούτοις όμως, επιβάλλεται, πρώτον, η παρατήρηση ότι το κριτήριο της παραγράφου 15, καίτοι εφαρμόζεται ανεξαρτήτως της ιθαγενείας του εργαζομένου, αφορά κατ' ουσία, από την ίδια του τη φύση, τους διακινούμενους εργαζομένους από τα άλλα κράτη μέλη που έχουν απασχοληθεί διαδοχικά στα κράτη αυτά και στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

16 Πρέπει, δεύτερον, να αναγνωριστεί ότι οι διατάξεις της παραγράφου 15, σε συνδυασμό με τις διατάξεις της γερμανικής νομοθεσίας, έχουν ως αποτέλεσμα να τίθενται σε δυσμενή μοίρα ορισμένοι από αυτούς τους διακινούμενους εργαζομένους, οι οποίοι, καίτοι έχουν αποκτήσει σε άλλο κράτος μέλος προσόντα ανώτερα αυτών που έχουν στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, δεν μπορούν να επικαλεστούν τα

επαγγελματικά αυτά προσόντα και ενδέχεται έτσι να στερηθούν τη σύνταξη που θα μπορούσαν να αξιώσουν αν δεν υφίστατο η παράγραφος 15. Το γεγονός ότι ορισμένοι άλλοι διακινούμενοι εργαζόμενοι, που βρίσκονται σε διαφορετική κατάσταση, είναι δυνατόν να ευνοηθούν από την παράγραφο 15, δεν μπορεί ούτε να εξαλείψει ούτε να αντισταθμίσει την προαναφερθείσα δυσμενή διάκριση.

17 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η παράγραφος 15 δεν μπορεί να διασφαλίσει την ίση μεταχείριση που επιτάσσει το άρθρο 48 της Συνθήκης και, επομένως, δεν έχει θέση στο πλαίσιο του συντονισμού των εθνικών νομοθεσιών τον οποίο προβλέπει το άρθρο 51 της Συνθήκης με σκοπό την προώθηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων εντός της Κοινότητας.

18 Από τα προηγούμενα έπεται ότι η παράγραφος 15 του μέρους Γ του παραρτήματος VI του κανονισμού 1408/71 είναι ανίσχυρη, καθόσον προβλέπει ότι, εφόσον καθοριστική σημασία για το δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως λόγω επαγγελματικής αναπηρίας ή λόγω γενικής ανικανότητας προς εργασία ή για το δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως των εργατών ορυχείων λόγω ελαττώσεως της ικανότητας ασκήσεως του επαγγέλματος του ανθρακωρύχου ή για το δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως ανθρακωρύχου λόγω επαγγελματικής αναπηρίας ή γενικής ανικανότητας προς εργασία έχει κατά τη γερμανική νομοθεσία το επάγγελμα που ο εργαζόμενος άσκησε μέχρι τότε, λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό του δικαιώματος αυτού μόνο οι δραστηριότητες που υπόκεινται στην υποχρεωτική ασφάλιση και ασκούνται υπό τη γερμανική νομοθεσία.

19 Δεδομένου ότι έγινε δεκτό ότι η παράγραφος 15 είναι ανίσχυρη, δεν συντρέχει λόγος να εξεταστεί η διάταξη αυτή από πλευράς τηρήσεως, κατά τη διαδικασία θεσπίσεώς της, των ουσιωδών τύπων ούτε να δοθεί απάντηση στα ερωτήματα του εθνικού δικαστηρίου που αφορούν την ερμηνεία της.

Επί των δικαστικών εξόδων

20 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε το Bundessozialgericht με Διάταξη της 28ης Νοεμβρίου 1984, αποφαίνεται:

Η παράγραφος 15 του μέρους Γ του παραρτήματος VI του κανονισμού 1408/71 είναι ανίσχυρη, καθόσον προβλέπει ότι, εφόσον καθοριστική σημασία για το δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως λόγω επαγγελματικής αναπηρίας ή λόγω γενικής ανικανότητας προς εργασία ή για το δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως των εργατών ορυχείων λόγω ελαττώσεως της ικανότητας ασκήσεως του επαγγέλματος του ανθρακωρύχου ή για το δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως ανθρακωρύχου λόγω επαγγελματικής αναπηρίας ή γενικής ανικανότητας προς εργασία, έχει κατά τη γερμανική νομοθεσία το επάγγελμα που ο εργαζόμενος άσκησε μέχρι τότε, λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό του δικαιώματος αυτού μόνο οι δραστηριότητες που υπόκεινται στην υποχρεωτική ασφάλιση και ασκούνται υπό τη γερμανική νομοθεσία.

Bosco Due Moitinho de Almeida Koopmans Everling

Bahlmann Galmot Κακούρης Joliet O'Higgins Schockweiler

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Ιουνίου 1988.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart